pedagogia agrícola

pedagogia agrícola

"No saber d'questes feines al camp (han canviat les eines, però no la filosofia), no és una qüestió d'erudició, és una qüestió de supervivència. És cert que en alguns instituts i escoles de Girona funcionen horts educatius, però a Girona, amb el camp i els horts tan propers, els pares hauríem de fer pedagogia agrícola sempre".

JORDI VILAMITJANA

La magnífica fotografia de Fargnoli que el Diari de Girona va servir en portada als seus lectors el proppassat dissabte serveix perfectament per observar curiositats i reflexionar sobre la vida al camp.

La fotografia mostra un grup d'homes (3) i dones (5) en rengle davant de la càmera -com si de la foto de l'equip d'algun esport es tractés- en dia de sega. Està datada l'any 1938 a Llorà (Pla de Sant Joan). Entre les dones, es distingeix clarament la que deu ser la matriarca i les filles o joves; entre els homes: el patriarca i dos joves. Entre les eines i la vestimenta de pagès que duen s'hi distingeixen: 1 dalla, 3 falços, 4 barrets de palla, una boina, espardenyes, una faixa... Darrere d'ells, el conjunt de cases del Pla de Sant Joan, amb grans masies i un paller.

La dalla o godalla és una eina espectacular pensada perquè el segador no s'hagi d'ajupir com amb la falç, però és molt difícil de manejar i és molt perillosa. La falç actua com una extensió de la mà: abraça les tiges amb un cop sec i amb la mateixa força de l'abraçada les talla. La fulla de la dalla, considerablement més grossa que la de la falç, guiada per les dues manetes que té el mànec, talla a mig pam de terra amb un cop sec i de manera mecànica una extensió singular de blat. Si la falç ha esdevingut a Catalunya, via el mateix himne, signe de lluita contra les cadenes i l'opressió (tot i que en Quim Monzó ja va objectar que segar cadenes amb falços no és bona idea), la dalla ha simbolitzat de sempre la mort: la segadora de vides. A la processó de Verges, un dels dansaires duu una godalla. En tota mena de representacions i dibuixos, la mort és un esquelet armat d'una dalla.

Tal com deia, però, la fotografia suscita una sèrie d'interrogants que trasllado als amables lectors. El primer és d'ordre històric: al juny de 1938, no estava el país en Guerra? No haurien de ser, aquests joves, al Front? Les altres preguntes són més variades i de costums: què ve després de la sega fins arribar al pa? Per a què servia un paller i com es construïa? Sabem definir: era, garbellar, fems, forca i userda?

Si vostè ho sap, està molt bé. Ara, provi d'ensenyar la foto a gent jove i els pregunti qualsevol d'aquestes coses. Possiblement, se sorprendrà de la manera que ens estem allunyant del camp i per tant d'allò que ens alimenta. No saber d'aquestes feines del camp (han canviat les eines, però no la filosofia), no és una qüestió d'erudició; és una qüestió de supervivència. És cert que en alguns instituts i escoles de Girona funcionen horts educatius, però a Girona, amb el camp i els horts tan propers, els pares hauríem de fer pedagogia agrícola sempre. Hi pot anar la supervivència dels nostres fills. Al temps.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2013/11/12/pedagogia-agricola/643249.html?utm_source=rss